

Sygn. akt *XVII AmE 209/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Andrzej Turliński</i>

po rozpoznaniu 7 kwietnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania **K. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą F. P.H.U. (...) w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania K. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą F. P.H.U. (...) w S. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 kwietnia 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od K. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą F. P.H.U. (...) w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Andrzej Turliński

Sygn. akt XVII AmE 209/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2019 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r poz. 755 ze zm.) powoływane dalej jako pe oraz w zw. z art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy K. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą F. P.H.U. (...) z siedzibą w S. (powód, przedsiębiorca), w związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez tego przedsiębiorcę nieprawidłowości polegającej na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 2 czerwca 2017 r. Nr (...) ze zm. orzekł, że powód naruszył warunek 1 tej koncesji „Przedmiot i zakres działalności” w ten sposób, że prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi za pomocą stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...), podczas gdy udzielona powodowi koncesja umożliwiała prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wyłącznie przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...) – pkt 1 decyzji.

W pkt 2 decyzji za działanie opisane w punkcie 1 Prezes URE wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 15.000 zł.

Powód odwołał się od tej decyzji. Wniósł o jej uchylenie w całości ewentualnie o jej zmianę przez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej lub zmniejszenie jej wysokości. Wniósł również o zasądzenie od Prezesa URE na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 2007 r. Prawo energetyczne, z uwagi na jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie kary pieniężnej za działania powoda, które nie stanowiły naruszenia obowiązków określonych koncesją na obrót paliwami ciekłymi z dnia 2 czerwca 2017 r. nr (...) z uwagi na niewłaściwe przyjęcie, że można naruszyć obowiązki określone koncesją przez prowadzenie działalności nieobjętej przedmiotem posiadanej koncesji, podczas gdy nie jest możliwe naruszenie obowiązków stanowiących uprawnienie, którego się nie posiada, a rozszerzenie zakresu prowadzonej działalności gospodarczej, mimo braku uprzedniego uzyskania wymaganej koncesji, stanowi wykonywanie działalności bez tejże koncesji, a nie naruszenie obowiązków wynikających z koncesji posiadanej,

2. naruszenie art. 32 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że obrót gazem płynnym do poziomu 10.000 Euro rocznie stanowi naruszenie koncesji, podczas gdy nie jest wymagane jej uzyskanie, o ile wielkość obrotu gazem płynnym w danym roku nie przekroczy tego poziomu,

3. naruszenie art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego poprzez ustalenie przychodu z działalności koncesjonowanej jako sumy przychodu z działalności objętej koncesją uzyskaną przez powoda jak i z działalności gospodarczej nie stanowiącej przedmiotu koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

4. naruszenie art. 8 k.p.a. poprzez;

a. wszczęcie postępowania w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej po ponad 8 miesiącach od dnia powzięcia informacji o działaniach mogących naruszać warunki udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, czym naruszył zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie do władzy publicznej,

b. sugerowanie powodowi, że prowadzenie działalności w zakresie obrotu gazem płynnym na stacji nie objętej koncesją, nie narusza przepisów prawa ani postanowień koncesji jeżeli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 10.000 euro.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów powód zarzucił ponadto:

5. naruszenie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez;

a. zaniechanie odstąpienie od wymierzenia powodowi kary pieniężnej w sytuacji, gdy stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a jednocześnie powód zaprzestał naruszeń,

b. błędne przyjęcie za miernik możliwości finansowych powoda wyłącznie wysokość przychodów, bowiem dla ustalenia rzeczywistych możliwości finansowych przedsiębiorcy istotne jest uwzględnienie także wysokości dochodu osiągniętego przez niego w danym roku oraz innych okoliczności wpływających na stan majątkowy i możliwości finansowe,

c. nie wzięcie pod uwagę wielkości przychodu uzyskanego w wyniku rzekomego naruszenia postanowień koncesji, podczas gdy wysokość kary powinna być skorelowana również ze skalą uchybień przedsiębiorcy,

6. naruszenie art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego przez niedostateczne uwzględnienie przy wymiarze kary stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i dotychczasowego zachowania powoda, a także zaniechanie uwzględnienia jego możliwości finansowych, co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia na niego nieproporcjonalnej, zbyt uciążliwej kary finansowej,

W odpowiedzi Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 2 czerwca 2017 r. nr (...) Prezes URE udzielił koncesji Nr (...) ze zm na obrót paliwami ciekłymi na okres od 2 czerwca 2017 r. do 31 grudnia 2030 r. przedsiębiorcy: K. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą F. P.H.U. (...) w S. (k. 5 – 7V akt adm.).

Zgodnie z warunkiem 1 ww. koncesji „Przedmiot i zakres działalności” „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu następującymi paliwami ciekłymi:

- benzynami silnikowymi oznaczonymi następującymi kodami CN: (...),
- olejami napędowymi oznaczonymi następującymi kodami CN: (...),
- gazem płynnym ((...)) w butlach oznaczonych następującymi kodami CN: (...), (...), (...), (...) z wyłączeniem mieszanin propanu – butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych,

z wykorzystaniem następującej infrastruktury paliw ciekłych:

- stacji paliw ciekłych w S. przy ul. (...).”

Tymczasem z oświadczenia z dnia 20 marca 2018 r. przedstawionego przez powoda w trakcie trwania postępowania administracyjnego o zmianę przedmiotu i zakresu działalności określonego w posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi polegającą na jego rozszerzeniu m.in. o obrót gazem płynnym (...) przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...) wynika, że powód już w 2017 r. oraz w 2018 r. uzyskał przychód ze sprzedaży gazu (...) na tej stacji paliw.

W związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez powoda nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi tj. naruszeniu warunku 1 ww. koncesji „Przedmiot i zakres działalności” pismem z dnia 29 stycznia 2019 r. (k. 1 – 2 akt adm.) Prezes URE powiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Powód prowadził działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw w S. przy ul. (...) oraz przy wykorzystaniu stacji paliw w S. przy ul. (...), podczas gdy udzielona powodowi koncesja umożliwiała prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wyłącznie przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...).

Pismem z dnia 23 lutego 2019 r (k. 9 akt adm.). powód wyjaśnił, że prowadzi działalność gospodarczą. Głównym profilem sprzedaży są oleje, smary, płyny, akcesoria samochodowe. Od 2017 r. prowadzi również sprzedaż paliw płynnych na ul. (...) w S.. W bezpośrednim sąsiedztwie jego sklepu funkcjonowała stacja paliw (...), która kończyła działalność sprzedaży. Zaproponowano powodowi przejęcie i kontynuowanie sprzedaży. Głównym powodem decyzji powoda była ewentualna możliwość przejęcia terenu stacji. Po zgłoszeniu i rozszerzeniu działalności o punkt na ul. (...) w S., powód rozpoczął sprzedaż gazu (...), mając wiedzę, iż koncesja nie jest wymagana przy sprzedaży do 10 000 Euro w roku kalendarzowym.

Powód wyjaśnił, że stacja (...) na ul. (...) w S. nie prowadzi już działalności. W. to z faktu, że uzyskanie koncesji, o którą wystąpił do URE w K. wiązało się z dodatkowymi kosztami, o których powoda nie poinformowano (k. 18 akt adm.).

Powód załączył do pisma kopię wypowiedzenia umowy dzierżawy dot. stacji paliw w Skoczku przy ul. (...) z dnia 20 kwietnia 2018 r. (k. 19 akt adm.).

Powód uzyskał w 2018 r. przychód netto ze sprzedaży w wysokości (...) zł, w tym przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł (k. 25 akt adm.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Brak jest podstaw do jej uchylecia lub zmiany.

Stosownie do postanowień art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji, przy czym naruszenie jednego z warunków koncesji jest już wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 pkt 1 wyżej powołanej ustawy, kary pieniężnej.

Z treści zapisów punktu 1 „Przedmiot i zakres działalności” udzielonej powodowi koncesji z dnia 2 czerwca 2017 r. Nr (...) ze zm. w sposób jednoznaczny wynika za pomocą jakiej infrastruktury technicznej powód może prowadzić działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. Powód wniósł o rozszerzenie zakresu koncesji o sprzedaż paliw na stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...) dopiero w dniu 11 stycznia 2018 r., przy czym ze złożonego oświadczenia z dnia 20 marca 2018 r. wynikało, że powód już w 2017 r. oraz w 2018 r. uzyskał przychód ze sprzedaży gazu (...) na niniejszej stacji paliw. 10 kwietnia 2018 r. powód cofnął swój wniosek o zmianę koncesji w części dotyczącej rozszerzenia jej przedmiotu i zakresu o obrót paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw w S. przy ul. (...).

Sąd za bezsporny uznał fakt, że powód prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi z wykorzystaniem infrastruktury technicznej – stacji paliw w S. przy ul. (...) z naruszeniem warunków udzielonej mu koncesji.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo energetyczne wymaga koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi z wyjątkiem obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 10 000 euro. Zatem równowartość 10 000 euro dotyczy całej działalności koncesjonowanej prowadzonej przez przedsiębiorcę, a nie działalności na jednej ze stacji paliw.

Powód w sposób rażący naruszył przedmiot i zakres udzielonej koncesji, wykorzystując w prowadzonej działalności infrastrukturę techniczną stacji paliw położonej w S. przy ul. (...), która nie była objęta wydaną powodowi koncesją na obrót paliwami ciekłymi.

Koncesja jest zobowiązaniem przedsiębiorcy do należytego wykonywania wynikających z niej obowiązków w zamian za możliwość prowadzenia reglamentowanej działalności. Powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji zaakceptował również „Przedmiot i zakres działalności”. Przedsiębiorca prowadząc profesjonalną działalność gospodarczą jaką jest obrót paliwami ciekłym powinien dołożyć wszelkich starań, aby wykonywana przez niego działalność gospodarcza prowadzona była przy zachowaniu obowiązujących przepisów prawnych dla danego rodzaju działalności.

Szczególnym przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej jest wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, bowiem, stosownie do art. 32 ust.1 pkt 4 ustawy Prawo energetyczne, wymaga ona uzyskania koncesji. Udzielona przedsiębiorcy koncesja na obrót paliwami ciekłymi powinna swoim zakresem w pełni odpowiadać faktycznie prowadzonej działalności koncesjonowanej. Ponadto koncesja, stosownie do przepisu art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne, określa nie tylko przedmiot i zakres działalności, ale również szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców. Wypełnianie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek każdego koncesjonariusza. Podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w dziedzinach objętych koncesjonowaniem wymaga wyrażenia zgody przez właściwy organ koncesyjny w formie decyzji administracyjnej. Powyższe odnosi się także do działalności objętej obowiązkiem uzyskania koncesji, o którą przedsiębiorcy powinni rozszerzyć posiadaną już decyzję administracyjną udzielającą im koncesji na obrót paliwami

ciekłymi. Tym samym dopuszczenie do wykonywania działalności gospodarczej objętej obowiązkiem uzyskania koncesji wymaga spełnienia warunków przewidzianych w obowiązujących przepisach prawnych. Niewątpliwie powód swoim zachowaniem nie tylko naruszył warunki udzielonej mu koncesji, ale co więcej prowadził koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie szerszym aniżeli zezwalała mu na to decyzja.

W udzielonej powodowi koncesji z dnia 2 czerwca 2017 r. znak: (...) ze zm. w pkt 1 został szczegółowo określony przedmiot i zakres działalności objętej tą koncesją. Przy bezspornych okolicznościach faktycznych sprawy powód kwestionował możliwość naruszenia pkt 1 posiadanej decyzji koncesyjnej, ponieważ jego zdaniem na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zdaniem powoda fakt, że korzystał ze stacji paliw nie wpisanej do decyzji koncesyjnej nie może świadczyć o naruszeniu pkt 1 decyzji koncesyjnej.

W ocenie Sądu działania powoda w sposób oczywisty naruszały zapis punktu 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi i musiały, stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, skutkować nałożeniem na niego kary pieniężnej. Przy szczegółowym określeniu w pkt 1 koncesji, że objęta nią działalność gospodarcza powoda ma być wykonywana przy wykorzystaniu infrastruktury paliw ciekłych w postaci stacji paliw ciekłych w S. przy ul. (...) stanowisko prezentowane w odwołaniu jest oczywiście niezasadne. W związku z tym nie był on w żadnym wypadku uprawniony do wykorzystywania do działalności objętej koncesją infrastruktury stacji paliw ciekłych w S. przy ul. (...). Przyznane w sprawie wykonywanie tej działalności z użyciem infrastruktury stacji przy ul. (...) w S. było bezprawne w świetle treści punktu 1 koncesji i stanowiło delikt administracyjny określony w art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Dodatkowo należało wyjaśnić, że zmiana zakresu wykonywania działalności gospodarczej wykraczająca poza szczegółowo ujęty w pkt 1 zakres i przedmiot koncesji mogła nastąpić tylko w następstwie zmiany zapisów koncesji.

Kolejny zarzut dotyczył naruszenia przez pozwanego art. 32 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w wyniku niezastosowania tych przepisów przy rozstrzygnięciu sprawy i odnosił się do istniejącego z mocy samego prawa zwolnienia z obowiązku uzyskania koncesji podmiotów, które dokonywały obrotu gazem płynnym nie przekraczając rocznej wartości obrotu równoważności 10 000 euro. Pomimo, że obrót na stacji przy ul (...) nie przekroczył ww. wartości, w zaskarżonej decyzji uznano, iż jego dokonanie stanowiło naruszenie koncesji.

Przedstawiony zarzut jest bezzasadny. Uważna lektura decyzji i jej uzasadnienia nie pozostawia wątpliwości, że powód został ukarany

za naruszenie pkt 1 koncesji, gdyż prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi za pomocą stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...), podczas gdy udzielona powodowi koncesja umożliwiała prowadzenie działalności gospodarczej wyłącznie przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w S. przy ul. (...). Powołany przez powoda zarzut nie odnosi się do stanu faktycznego sprawy, ponieważ nie dotyczy zakresu korzystania z infrastruktury technicznej.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne Sąd stwierdził, że został on prawidłowo podstawiony do stanu faktycznego sprawy. Według tego przepisu wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara jest związana z prowadzoną działalnością koncesjonowaną, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji za podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przyjęto przychód powoda z działalności koncesjonowanej, a nie jego cały przychód z 2018 r. . W szczególności świadczy o tym fragment ze str. 6-7 decyzji w brzmieniu: „Z dokumentów tych wynika, że przedsiębiorca uzyskał w 2018 r. przychód netto ze sprzedaży w wysokości (...) zł, w tym przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł. Orzeczonej kara stanowi zatem ok. (...) przychodów z działalności koncesjonowanej, osiągniętych przez przedsiębiorcę w 2018 r.”

W kolejnym zarzucie powód zarzucił wydanie decyzji z naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że celem postępowania przed sądem nie jest wyłącznie przeprowadzenie kontroli prawidłowości i legalności postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu cywilnym. Nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. W związku z tym Sąd stwierdził, że:

po pierwsze w niniejszej sprawie uchybienia postępowania administracyjnego nie miały miejsca, a po drugie z uwagi na specyfikę postępowania sądowego prowadzonego w następstwie zaskarżenia decyzji Prezesa URE, w którym Sąd dokonuje samodzielnej oceny okoliczności sprawy, postawione przez powoda zarzuty o charakterze proceduralnym, dotyczące naruszenia wymienionych przez niego przepisów k.p.a. pozostają bez wpływu na ocenę zasadności odwołania i zawartych w nim wniosków.

Niezależnie od powyższego, zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 k.p.a. należy uznać za niezasadne, ponieważ pozwany dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wszechstronnej oceny ustalonego w sprawie materiału dowodowego.

W sprawie nie zachodzą również przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie przepisu art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne. Warunkiem sine qua non zastosowania tego przepisu jest kumulatywne wystąpienie przesłanki znikomego stopnia szkodliwości czynu oraz przesłanki zaprzestania naruszenia prawa lub zrealizowania obowiązku. Zdaniem Sądu postępowanie powoda cechował większy od znikomego stopień szkodliwości czynu. Należy powtórzyć za Prezesem Urzędu, że powód prowadząc sprzedaż gazu płynnego na stacji nie objętej zakresem koncesji, czynił to bez koniecznej do tego gwarancji Państwa odnośnie do zapewnienia przez powoda niezbędnych warunków technicznych do używania infrastruktury tej stacji do obrotu paliwem gazowym. Jedynym możliwym sposobem uzyskania tej gwarancji było rozszerzenie na tę infrastrukturę już posiadanej koncesji. Właśnie brak ww. gwarancji dla uczestników obrotu paliwem, w szczególności jego nabywców, ale też dostawców powoda i jego pracowników co do istnienia na stacji przy ul. (...) w S. niezbędnych warunków technicznych do jej użytkowania stanowił o znacznym stopniu szkodliwości postępowania powoda i był poważnym niedociągnięciem z jego strony. Wyklucza to możliwość odstąpienia od wymierzenia mu kary pieniężnej.

Wysokość wymierzonej sankcji finansowej nie powinna być obniżona, ponieważ uwzględnia ona wystarczająco wszystkie przesłanki określone w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego brane pod uwagę przy jej ustaleniu. Są nimi stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Znaczny stopień szkodliwości czynu został już omówiony. Zawinienie powoda polegało na rażącym niezachowaniu należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej w sposób opisany w decyzji pozwanego jako czyn niedozwolony prawa administracyjnego. W kwestii dotychczasowego zachowania powoda uwzględniony został fakt, że powód nie był prawomocnie karany przez Prezesa URE za naruszenie pkt 1 koncesji. Orzeczona kara pieniężna nie jest rażąco wygórowana w stosunku do przychodu powoda z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2018, poprzedzającym rok wydania decyzji stanowiąc 0,005% tego przychodu. Jej uiszczenie nie spowoduje utraty płynności finansowej ukaranego. W ocenie sądu kara niższa od zastosowanej nie wyczerpałaby przypisywanych jej funkcji: represyjnej, prewencyjnej i wychowawczej.

W tym stanie rzeczy, Sąd, działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie w całości nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Wyrok wydano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c., gdyż przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do wyniku sporu, który przegrał powód, na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 r. poz. 1804 ze zm.)

Sędzia SO Andrzej Turliński